

Ärade tjänstemän,

jag skriver till Er i egenskap av förfördelad medborgare, då jag identifierar mig med de ord som framläggs på Er hemsida:

”I arbetet med att människor ska få vård, stöd och omsorg på lika villkor uppmärksammar Socialstyrelsen grupper med speciella behov. Det som utmärker de särskilda grupperna kan vara /.../ att hela eller delar av gruppen i olika sammanhang beskrivs som **förfördelade** /.../”¹

Den särskilda grupp jag tillhör kännetecknas av en sexuell preferens. Jag är nämligen pedosexuell; eller *pedofil*, som det vanligen benämns. Min sexualitet är en av de mest föraktade i världen. Det finns otaliga exempel på hur detta förakt kommit till uttryck mot sådana som mig – pedofiler – men jag väljer för enkelhetens skull att förutsätta denna kunskap hos Er. Att pedofiler är en särskild grupp som kan anses förfördelad är det väsentliga antagandet för resten av min framställning.

En läggning i behov av stöd

Jag kommer hädanefter att beskriva pedofili som en *sexuell läggning*. Jag gör detta i enlighet med psykologen Åsa Landbergs uppfattning:

”Att vara pedofil är en **sexuell läggning**, inte en sjukdom. /.../ de allra flesta övergreppen begås faktiskt inte av de som traditionellt kallas pedofiler, utan av människor som kan vara attraherade av både vuxna och barn.”²

Jag och mina likar åtnjuter idag ingen som helst respekt för vår läggning, vare sig i juridisk, medicinsk eller social bemärkelse. Gemensamt för alla tre är att pedofili – till skillnad från hetero-, homo- och bisexualitet, men i likhet med hur homofili en gång uppfattades³ – åses som en sexuell avart, en s.k. *parafili*. Det finns således ingen möjlighet att som pedofil hävda diskriminering p. g. a. sexuell läggning. Inte heller finns ett effektivt terapeutiskt stöd: Många drar sig för att söka hjälp, av fruktan för ytterligare stigmatisering från vårdens sida.

Detta leder oss in på syftet med denna skrivelse. Jag vill uppmärksamma Er på att pedofilerna i dagens Sverige, som alltså för en mycket svår tillvaro, inte har någonstans att vända sig med sitt behov av samtalsstöd. Särskilt besvärande är detta för ungdomar:

”Man kanske kan säga att jag själv är i denna känsliga ålder just nu(16-18) där jag håller på och upptäcker min sexualitet. /.../ Sen jag började komma på vad fan det var för fel på mig så har en väldig massa tankar flödat genom min hjärna, självmord, vad skall mina föräldrar säga m.m. Mina föräldrar må vara väldigt liberala vad gällande normal homosexualitet men när det gäller pedofili så har dem tillhört det värsta paket som verkligen önskar livet ut pedofiler. Är det verkligen vad mina föräldrar vill med sin egna son?”⁴

Uppmärksam i Norge

I Norge har man nu lyft den här frågan. Radioprogrammet 'Her og nå' gjorde i april månad ett avsnitt om pedofilers situation. Experter såväl som en anonym pedofil var överens om att pedofiler saknar adekvat stöd. Pedofilen ifråga ville inte ställa upp på en intervju, så redaktionen fick återge hans ståndpunkt:

”Han säger att de pedofila icke-förbrytarna upplever en enorm ensamhet, och att de behöver få prata med någon om hur livet skall gå – om de kan skaffa familj – och att de får prata med någon om de får övergreppstankar. För med det han kallar 'samhällets hat' är det nästan omöjligt att berätta för någon om ens känslor. Det leder endast till depression och ensamhet /.../'⁵

Psykologspecialisten Pål Grøndahl gav följande uttalande om vårdutbudet för pedofiler:

”På det här området och väldigt många andra områden inom psykisk hälsa så är det helt säkert inte bra nog – och det beror på två saker. Det ena är att det är vanskligt för personer som har tankar, känslor och fantasier knutna till barn att själva be om hjälp /.../ och för det andra är det väldigt många i hjälpapparaten som är ängsliga för att ta tag i den här typen av problematik. De vet inte riktigt hur de skall förhålla sig till det, de får egna reaktioner som grundar sig i att de har fördomar knutna till det här och de vet inte riktigt hur de skall jobba med den här gruppen. Så de undviker litet den där problematiken.”⁶

Varför likabehandling?

Mitt grundantagande var ju att pedofiler är en särskild grupp i behov av stöd. Innebär detta att vi bör bemötas på samma villkor som andra sexuella minoriteter? Generaldirektör Lars-Erik Holm är inte av denna åsikt. När Socialstyrelsen år 2009 valde att avlägsna sex stycken sexualrelaterade diagnoser, menade han förvisso att myndigheten inte vill

”/.../ bidra till att vissa sexuella beteenden uppfattas som sjukdomar. De här individernas sexuella preferenser har samhället inte med att göra.”⁷

Senare i samma artikel uttalar han sig dock kontradiktoriskt, när han svarar på journalistens fråga om liknande diagnoser – som transsexualism och pedofili – kommer att tas bort i ett senare skede:

”Jag tror inte det. Transsexualism behöver vara kvar för att kunna genomföra könsbyte i sjukvården och de övriga är *kriminella handlingar som skadar andra*.” (min kurs.)

Holm gör härmed ett antal logiska felslut. För det första är pedofili en *egenskap*, inte en samling ”kriminella handlingar”. Pedofili innebär att man attraheras av barn, på motsvarande sätt en teleiofil (d. v. s. vuxensexuell) attraheras av vuxna. Även om attraktionen kan ge upphov till beteenden, är den ingalunda en handling i sig⁸.

För det andra motsäger argumenten om klassificering varandra. Lars-Erik tycks inte vilja särbehandla olika preferenser, utan lämnar dem åt individens ensak. Å andra sidan är det just en särbehandling han förespråkar i det senare citatet – den här gången med samhällsintresset för ögonen. Oavsett argumentens relevans, är det tydligt att de står stick i stäv mot varandra.

För det tredje: Om budskapet är att pedofiler kan förgripa sig på barn, och därför bör särbehandlas, låter det i och för sig rimligt till en början. Men håller argumentet i förlängningen? Det råder inga tvivel om att teleiofiler, på grund av sin läggning, kan förgripa sig på andra vuxna. Sådana övergrepp är givetvis kriminella och skadar andra.

Följer av detta nödvändigheten att sjukdomsklassa även teleiofili? Svaret är förstås nej. De allra flesta teleiofiler uppträder på ett acceptabelt sätt, och om någon skulle bete sig illa, träder förhoppningsvis rättsapparaten i kraft för att återställa ordningen. Detsamma gäller pedofiler: Majoriteten vet att respektera sin nästa, och för de som inte gör det finns rättsmedel att tillgå. Resonemanget saknar därför trovärdighet.

Mot detta kan invändas att pedofiler, mer än andra, är benägna att överträda lagen. En invändning av det slaget fordrar dock bevisföring, enligt Socialstyrelsens instruktion:

”Socialstyrelsen ska /.../ utforma **evidensbaserade** riktlinjer för åtgärder inom hälso- och sjukvården samt socialtjänsten”⁹

Bevisbördan ligger givetvis hos den som söker förknippa en viss grupp med allvarliga brister. I brist på sådan evidens är det därför rimligt att anta, att pedofiler inte skiljer sig från andra sexuella individer.

Jämförelser kan med fördel göras med homo- och bisexuella, som i rapporten 'Sexuell läggning och bemötande i socialtjänsten' beskrivs på ett sätt som lika gärna kunnat gälla pedofiler (eller vilken annan tabubelagd läggning som helst):

”Det finns dock en risk att en del inte vågar tala om sin **sexuella läggning** av rädslan för att bli sämre behandlade, bli kränkande bemötta eller inte förstådda.”¹⁰

”Det finns också situationer där socialtjänsten känner till personens **sexuella läggning**, men där man på grund av ovana eller brist på rutiner blir *tafatt bemött* för att man inte vet hur man ska hantera situationen.”¹¹

”Att som ungdom trycka tillbaka sin egen **sexuella läggning** kan skada den egna identiteten och utvecklingen.”¹²

Resumé

För att sammanfatta min ståndpunkt:

- Pedofiler är en *särskild grupp* med trängande behov av stöd.
- Vi bör behandlas på *samma villkor* som alla andra.
- Särskilt *unga pedofiler* fordrar en säker och effektiv vård.

I och med detta vill jag ställa följande fråga till Socialstyrelsen: Hur ämnar Ni möta den reella och beaktansvärda efterfrågan på socialt stöd som föreligger hos Sveriges pedofiler idag?

Jag uppmuntrar Er även att granska och diskutera mina argument.

Högaktningsfullt,

Nicolai de Bauer

Referenser

¹ Socialstyrelsens hemsida per 2010-05-30 på <http://www.socialstyrelsen.se/omsocialstyrelsen/dettastarvifor/jamlikhalsa-vardochomsorg/sarskildagrunder>.

² Citat ur artikeln 'Pedofili är en läggning, inte en sjukdom,' publicerad i Aftonbladet 2009-09-17 och tillgänglig på <http://www.aftonbladet.se/nyheter/article5807878.ab>.

³ Homosexualitet var fram till 1979-10-19 en klassificering i KS68 (ICD-8); jfr <http://www.rfsl.se/?p=987>.

⁴ Signaturen 'Unge Herr E' på bloggen 'Alex Limonovics funderingar,' publicerad 2009-08-12 på <http://alex.pedofil.se/?p=207#comment-28306>.

⁵ Fritt översatt och transkriberat från 'Her og nå' den 2010-04-26 i kanal NRK P1. Citatet är hämtat från tidpunkten 3.28 i den bifogade ljudfilen.

⁶ 'Her og nå,' från 5.47 i ljudfilen.

⁷ Citat ur artikeln 'Nu ska Sara-Claes slippa bli stämplad som sjuk,' publicerad i Dagens Nyheter 2008-11-16 och tillgänglig på <http://www.dn.se/nyheter/sverige/nu-ska-sara-claes-slippa-bli-stamplad-som-sjuk-1.466164>.

⁸ Jfr 'Sexuell läggning och bemötande i socialtjänsten' (2004) s. 14:
"Den sexuella läggningen kan inte reduceras till sexuella handlingar."

Denna s.k. lägesbeskrivning finns publicerad på <http://www.socialstyrelsen.se/publikationer2004/2004-131-23>.

⁹ 3 § p. 10 i förordningen (2009:1243) med instruktion för Socialstyrelsen. Tillgänglig på <http://www.riksdagen.se/webbnav/index.aspx?nid=3911&bet=2009:1243>.

¹⁰ 'Sexuell läggning...' s. 22.

¹¹ 'Sexuell läggning...' s. 27.

¹² 'Sexuell läggning...' s. 24.

Fotnot: Samtliga fetmarkeringar i texten är mina egna.